

เมื่อฉันเป็นครูการศึกษาพิเศษ

นำเสนอเมื่อ : 7 ต.ค. 2552

ฉันเคยเป็นครูการศึกษาพิเศษ
สอนคอมพิวเตอรืเด็กพิการทางหู..เด็กพิการทางหู(หูหนวก)
สวนมากจะเป็นใบพุดไม้ได้..นอกจากเปรงเสียงออกมาอย่างไม่
มีความหมาย
ฟังไม่รู้เรื่องเพราะเขาไม่เคยได้ยินมาก่อนทำให้ไม่สามารถเรียน
แบบเสียงพูดเป็นภาษาได้.เด็กพิการทางหูก็เหมือนเด็กปกติทั่ว
ๆ ไป รูปร่าง หน้าตาน่ารัก มีหัวเราะ ร้องไห้ งอแง
เหมือนเด็กปกติทั่วไป...เด็กพิการซึ่งนาสงสารเหลือเกินเขาจะไ
ม่มีโอกาสได้ อยู่ กับ พ่อแม่ เหมือนกับเด็กปกติ
เพราะเขาต้องมาเรียนรู ตั้งแต่วัยเล็ก
เรียนอนุบาลก็ต้องมาอยู่ โรงเรียนประจำกิน-นอนแล้ว
เพราะการศึกษาพิเศษจะจัดการศึกษาตั้งแต่แรกพบอาการ
จะบอกว่าใครที่มีบุตร หลาน พูการต้องสงมาฝึก สอน เรียน
ที่โรงเรียนศึกษาพิเศษเลยก็ว่าได้..พ่อแม่เป็นหวังก็ต้องฝืนใจแล
ะอดทนที่จะต้องส่งลูกมาอยู่ประจำ
เพื่อที่จะให้ลูกสามารถช่วยเหลือตัวเองได้
อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เมื่อเขาโตขึ้นเขาสามารถมีอาชีพ
ประกอบอาชีพได้เหมือนคนปกติทั่วไป....ตลอดระยะเวลา 4 ปี
ที่ฉันเป็นครูการศึกษาพิเศษ
มันทำให้ฉันเรียนรู้และเข้าใจชีวิตมากขึ้น รู้จักรัก
รู้จักการให้..และฉันก็รู้สึกดีทุกครั้งทีนึกถึงอดีตที่เคยได้ดูแลเด็ก

พิการ..ครั้งหนึ่งทางโรงเรียนจัดกิจกรรมเข้าค่ายให้อยู่ร่วมกันระหว่างเด็กพิการทุกประเภท..เด็กพิการทางหู
เด็กพิการทางสายตา(ตาบอด) เด็กออทิสติก(ปัญญาอ่อน)
...มาอยู่รวมกันในค่าย ฉันมีหน้าที่เป็นครูพี่เลี้ยงร่วมกับครูอื่น ๆ
พาเด็กจัดกิจกรรม เดินทางไกล ทัศนศึกษา..ฯลฯ
เราเห็นเด็กสนุกเราก็มีความสุขไปด้วย
เด็กนอยขางไรเดียงสาเสียเหลือเกิน เด็กออทิสติกตัวเล็ก ๆ
เราคุยเล่นด้วยพานั่งพับๆ..เขาก็เขามาคลอเคลียเราอนหนัก.
.มากอด..มาหอมแก้ม.(ตอนที่น่ารักนะ
แต่ตอนตีอนี่สิคะวิ่งไล่จับไม่ทันเลย!!!)

เด็กพิการทางสายตาพูดเก่งมาก..ร้องเพลงเสียงดัง
แต่เขาไม่สามารถมองเห็นได้ต้องมีเพื่อนและครูคอยนำทาง
มีเพื่อนจับมือเวลาเดินเพราะเด็ยวจะชนกัน
...จะบอกว่าฉันสอนเด็กพิการทางหูมานานไม่เคยร้องไห้
แต่พอมาเจอเด็กพิการทุกประเภท..มันทำให้ฉันถึงกับกลั้นไม่
อยู่
กลับมาพักผ่อนที่บ้านพัก.นอนร้องไห้โฮ..มันคงเป็นเพราะฉันมัน
อ่อนแอเกินไป
ยิ่งนึกถึงเด็กพิการทางสายตา
เวลาเขานั่งหลับบนรถเขาเอนหัวมาชนไหล่เรา
เขาตื่นขึ้นมาเมื่อถึงที่เทียบ ด้วยความที่เราอยากให้เขาได้ดู
ได้เห็น แต่เขากับมองไม่เห็น..

ฉันมันไม่สามารถเป็นครูการศึกษาพิเศษที่ดีได้
ฉันมันอ่อนแอเกินไป
ฉันมันไม่เข้มแข็งพอ
ครูการศึกษาพิเศษไม่ใช่ใครก็เป็นได้
ครูการศึกษาพิเศษต้องเป็นครูที่เสียสละมาก ๆ
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเวลางานหรือเวลาส่วนตัว ต้องดูแลเด็ก ๆ
เหมือนเป็นลูกของตัวเอง
ครูการศึกษาพิเศษต้องเข้มแข็งทั้งกาย และใจ

(ครูบางคนทำงานจนลืมแต่งงานเพราะต้องอยู่กับเด็กตลอด)
ฉันขอชื่นชมครูการศึกษาพิเศษทุกคน
ที่สามารถทำงานเพื่อเด็กพิการได้.....อย่างไรก็ตามถ้าหากฉันมี
เวลา ถ้าทุก ๆ อย่างลงตัว ฉันจะหาโอกาสทำสิ่งดี ๆ
ให้กับเด็กพิการบาง คิดถึงลูกศิษย์ตัวน้อย ๆ(ครูน้อง)